

عنوان مقاله:

جنبش های کارگری در ایران و سیاست های کنترلی (از دوران مشروطیت تا سقوط پهلوی)

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات تاریخ انتظامی، دوره 1، شماره 3 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

نوذر امین صارمی

خلاصه مقاله:

جنبش های کارگری در جهان پیشینه دیرینه ای دارند. تولد ادبیات جنبش های اجتماعی با جنبش های کارگری آغاز شده است. در ایران این جنبش ها عمدتاً تحت تاثیر گسترش روابط با غرب، پیروزی انقلاب مشروطه و بهویژه انقلاب اکتبر در روسیه ظهور یافت. جنبش های کارگری در دوران پهلوی اول و پهلوی دوم از نظر اهداف و ماهیت متفاوت بودند. سیاست های کنترلی در این سه دوران هم با توجه به تحولات جنبش ها تغییراتی داشتند. این مقاله با روش تحلیل تاریخی و با استفاده از منابع تاریخی به فراز و فرود جنبش های کارگری در سه دوره تاریخ معاصر پرداخته است. نتایج نشان داد، اعتصاب و اعتراضهای کارگری در ابتدای مشروطیت جنبه موقت و ناپایدار داشت و اکثراً برآورده شدن خواسته هایی عاجل و اهدافی کوتاهمدت را دنبال می کردند. به همین سبب پس از محقق شدن بخشی از مطالبات یا سرکوب حرکت توسط قوای دولت، کارگران آمادگی لازم را برای ادامه مبارزه سازمانیافته نداشتند. در دوران سلطنت رضاشاه، در دوره اول، آزادی نسبی فراهم شد، اما پس از به قدرت رسیدن، به سرکوب تمام عیار این اعتراضها پرداخت. سیاست عملی دولت پهلوی دوم در مورد امور کارگری این بود که اگر کارگران از نظر سیاسی مشکلی ایجاد نکنند و مطیع باشند، دولت در جهت تأمین رفاه آنها اقداماتی انجام دهد و مقررات رفاهی و اقتصادی قوانین کار را اجرا نماید. دولت پهلوی با نفوذ ساواک در این تشکل ها و اتحادیه ها، آن ها را به شدت کنترل می کرد.

کلمات کلیدی:

طبقه کارگر، جنبش های اجتماعی، جنبش های کارگری، سیاست های کنترلی، اعتصاب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1942120>

